

— Чого тобі?

— Пусти.

Бірюк не відповідав.

— Пусти... з голоду... пусти.

— Знаю я вас, — хмуро відповів побережник: — уся ваша слобода така — злодій на злодієви.

— Пусти, — просив селянин; — прикащик... Звелись її на що! он як... пусти!

— Звелись її на що!.. красти нікому не слід — відповів побережник.

— Пусти Хомо Кузьмовичу... не заіпасти. Бо добре ж знаєш, який ваш — зість, он як.

Бірюк відвернувся. Селянина сіпало, іначе пропасиця його тріпала.

Він хитав головою й нерівно дихав.

— Пусти, — знову благав він з розпукою: пусти, їй Богу пусти! я заплачу, он як, їй Богу. Їй Богу з голоду... діти плачуть, добре знаєш. Скрути доводить ся, он як.

— А ти все таки красти не ходи.

— Шкапу, — мовив далі селянин: — шкапиу, хоч її... тільки нею й держимо ся... пусти!

— Кажуж, не можна. Я теж чоловік не вільний: з мене питають. Вас мазькати теж нема чого.

— Пусти! Злидні. Хомо Кузьмовичу, зовсім тее... як його... пусти!

— Знаю я вас!

— Пусти бо.

— Ет що там з тобою базікати; сиди мовчки, не то я знаєш? Пана не бачиш, чи що?